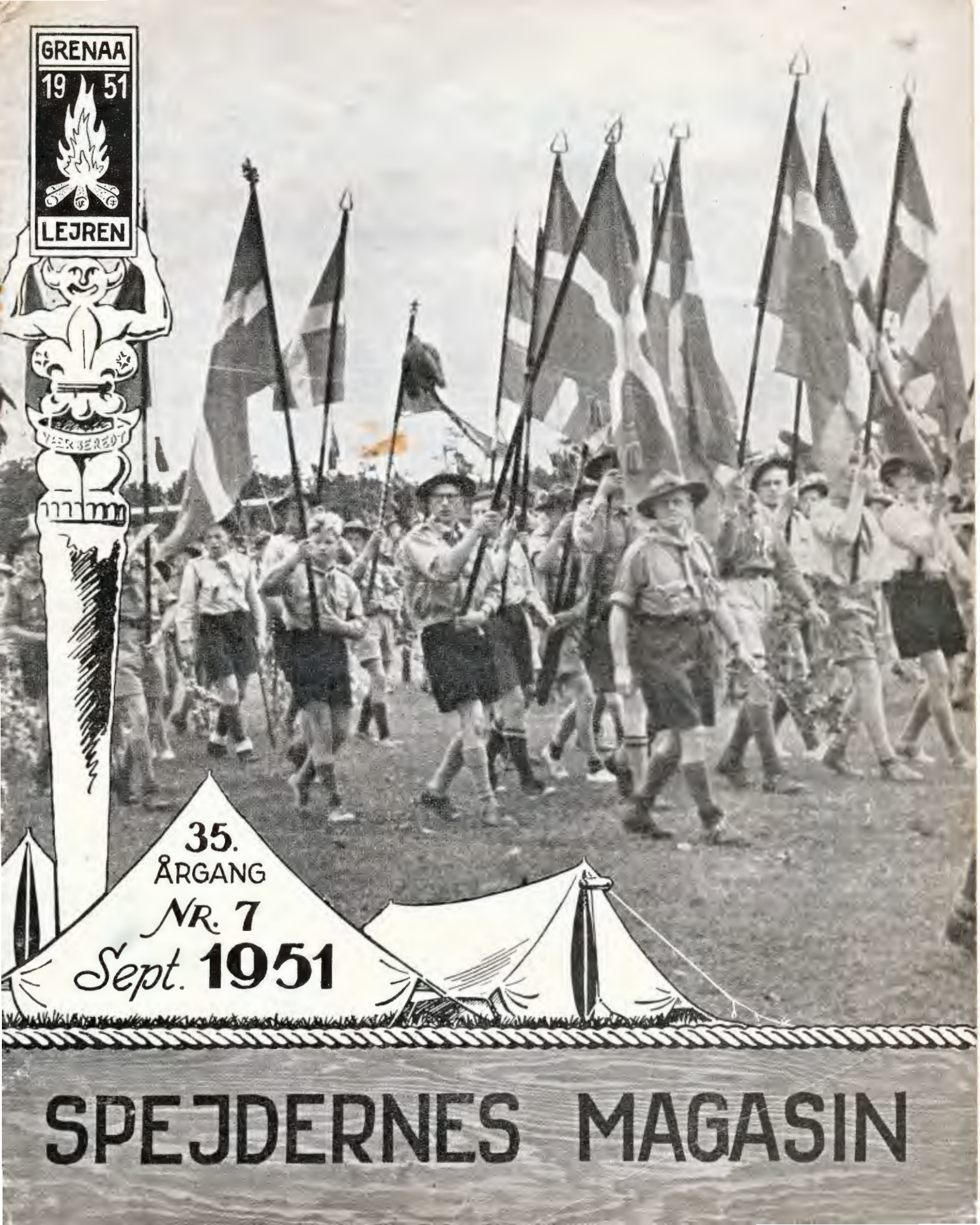

35. ÅRGANG
NR. 7
Sept. 1951

SPEJDERNES MAGASIN

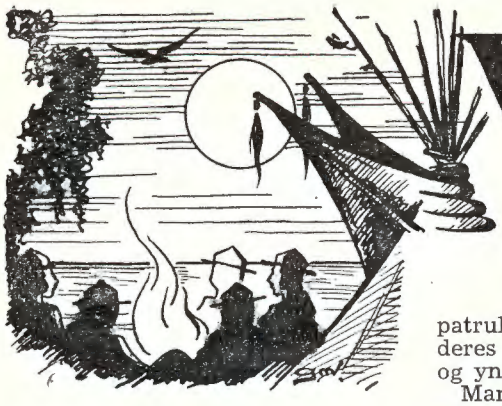

Ved lejrbålet

SPEJDERCHEFEN HAR ORDET

Væbnerne og ridderne

På mine ture rundt i korpslejren glædede jeg mig over at se væbner- og riddersnore pryde så mange spejdere, langt flere end jeg egentlig havde tænkt mig. Nu kommer den del af året, der netop er egnet til at tage duelighedstegn, og de fleste af jer større, der var med i Grenaalejren — og vel også mange af dem, der var i lejr andetsteds — vil sikkert uden større vanskelighed kunne tage lejrsportmærket, et af de mærker, der kræves for erhvervelse af snorene. Det kunne i hvert fald de mange fortrinlige lejrarbejder rundt omkring i patruljelejrene tyde på.

I det hele taget må jeg sige, at der i mange troppe vistes en fortrinlig lejrfærdighed, og den bør patruljeførerne søge at bevare i deres patruljer og oplære de nye og yngre spejdere til.

Mange patruljer har gjort en virkelig kraftanstrengelse for at vise, hvad de duede til i den store lejr, og disse patruljer er ganske sikkert blevet tømret godt sammen både under træningen og i lejren. Bliver I ved på den måde, skal der nok blive fremgang i troppen.

Når 1. Glostrup trop, som den bedste trop i Grenaalejren vandt retten til at føre korpsets stander, var det netop på grund af det gode patruljearbejde.

En dygtig patrulje

har orden i sine sager. Men det er ikke nok, at patruljeføreren og patruljeassistenten virker; de kan ikke gøre det alene. De enkelte job må jo fordeles på patruljens spejdere, så først kommer der en levende patrulje ud af det. Og der er mange job, der må fordeles. Der er patruljens dagbog, der skal føres; jeg så mange af disse, som jeg skrev mit navn i. De rummer patruljens historie, og flere af dagbøgerne var flot indbundet, så det var et patruljeklenodie. Der er materielforvalterens job, med liste over alle patruljens ejendele, opbevaring på en praktisk måde i lokalet, så at alt kan findes frem i en fart og være klar til brug, ligesom brandmændene har alt deres i orden, så at de kan rykke ud med øjeblikkeligt varsel. Og der er mange flere ting at varetage, som hver kræver sin mand. Det er samarbejdet i en patrulje, der tæller.

Når I mødes næste gang i patruljen, så sæt jer sammen om kaminen, hvis I er så lykkelige at have sådan en i jeres tropslokale, eller sæt jer ved patruljebordet og læg planer for, hvad patruljen skal foretage sig i de kommende måneder.

Spejderchefens tale til Danmarks kongepar

Deres Majestæter. — Spejdere.

Korpsets første store lejr fandt sted i denne egn af vort land. Det var ved Kalø i 1913.

Nu er der atter korpslejr på Djursland, og den, der som kronprins Frederik deltog i Kalølejren, beærer os i dag som Konge ved at være lejrens protektor og ved sin tilstedeværelse.

I, der er drenge nu, vil også om en del år få et ansvar for vort folk. Et folks værdi er nemlig summen af de enkelte landsmænds værdi, og derfor vil om føje år jeres dygtighed, jeres redelighed og retsind være af betydning for vort lands velfærd og for vort lands indsats blandt de frihedselskende nationer.

Som spejdere hører I til et verdensbroderskab, og millioner af drenge og piger verden over bærer spejderuniform som I og aflægger samme løfte om at leve efter spejderlovens idealer. Det er med dem, I som voksne skal stå sammen som vagt for menneskenes frihedsrettigheder og til kamp, om nødvendigt.

Lær i jeres spejderarbejde at blive selvhjulpne, og lær af jeres spejderløfte og spejderlov redelighed og retsind til glæde for jer selv og til gavn for Danmark, hvis gamle og skønne flag vajer over denne lejr. Jeg lægger jer dette på sinde i nærværelse af vor Konge og Dronning.

Deres Majestæter! På Det Danske Spejderkorps vegne vil jeg gerne give udtryk for vor glæde og takke for den ære, Deres Majestæter viser os ved besøget i dag.

Gamle spejdere danner verdensorganisation

På initiativ af Sct. Georgsgilderne i Danmark holdtes i maj måned en international konference på Krogerup højskole i Nordsjælland. Der deltog gamle spejdere fra 12 lande, nemlig Finland, Sverige, Norge, Island, England, Holland, Belgien, Frankrig, Østrig, Svejts, Italien og Danmark .

Blandt deltagerne var Lord Peter Baden-Powell, en søn af B. P. og oberst Wilson, som I kan huske fra Grenålejren.

På konferencen opnåedes enighed om at søge oprettet en international samenslutning af gamle spejdere. I forbindelse med Jamboreen i Østrig førtes yderligere forhandlinger.

VI VAR I GRENAA

Dagbogsblade fra Grenaalejren

Tirsdag den 3. juli

Ja, egentlig skulle lejren først begynde i morgen, men det er, som om vi allerede er begyndt i dag. Overalt i landet er spejdere på vej til Grenaa. Nogle har allerede været undervejs i flere dage på cykle, til fods eller endog med kano ad Gudenåen. Djurslands veje summer af cyklende, travende og »sig i grøften hvilende spejdere«. Målet er eet — Grenaa.

Den intime lejr af pionerfolk og CFer afløses allerede i dag af korpslejr. Troppe ankommer og slår lejr, administrationen arbejder på højtryk, lejrpladser afstikkes og lejrchefen og hans senere så berømte jeep med samt tudehorn præsenteres første gang for en større skare spejdere. Der er liv over pladsen og det bliver sent, før der falder ro over lejren.

Onsdag den 4. juli

Dagen begyndte næsten, før solen stod op, nogle var næppe kommet til køjs endnu, da andre ankom til pladsen. Trop efter trop, patrulje ved patrulje, rutebiler og lastbiler ankom til lejrpladsen. Skotterne, der ankom i tre store busser fra Århus, hvor de havde tilbragt nogle dage hos århusianske spejdere, satte hurtigt deres præg på den nordlige del af lejren, i deres traditionelle skørter — men til alles sorg, kun medbringende een enkelt sækkepibe. Men den kunne der også spilles på. Og der kom jyder, øboere og sydslevigere, nordmænd, svenskere, tyskere og englændere. Og vi mødte alle midt i det summende liv gamle kendinge og venner. Lejren begyndte at tage form.

Lejrpolitiet holdt deres første parade og instruktion iklædt deres fikse hvide tørklæder, strømpebånd og de hvidlakerede stave og gik straks til deres mangeartede job.

Grenaakærren kommer...

Djurslandsdivisionen marcherede med fuld musik ind gennem hovedindgangen medbringende Grenaakærren, der ved en kort højtidelighed af Søren Kannes trop overdroges i politiets varetægt. Ilden i fyrfadet brændte endnu og har været holdt vedlige helt fra kærreløbets afslutning. Politiet vil nu sørge for, at det stadigt brænder i det historiske fyrfad, indtil det første lejrbål.

Lejrtorvets forskellige boder lukkede op og fik straks god søgning, endog Max Frellesvig i hittegodsteltet fik straks forespørgsler, og de tog til lejren igennem. Så du alt, hvad lidet påpasselige spejdere kan glemme?

I lejrchefens telt afholdtes det første møde for alle lejrens ledere, næste dags enkeltheder gennemdrøftedes. De sidste spejdere ankom, og måtte slå teltene op i mørke (en god fortræning til Grenaarallyen!). De førstankomne troppe kune nå at holde små lejrbål rundt på tropslejrpladserne, og snart lød retrætens toner over lejren, men det varede dog længe inden alle var i soveposerne.

Teltene rejses i »Sahara«.

I fuld gang...

Torsdag den 5. juli

Endnu mens politiets sidste nattepatruljer vandrede i lejrgaderne, trådte lejrens proviantfordeling i aktivitet. Mælk og andet proviant kørtes i CF-biler til divisionernes proviantpladser for straks efter reviljen at blive fordelt til de enkelte troppe. Vaskepladserne og badestranden befolkedes af søvndrukne spejdere, og straks efter kom det første nummer af Grenaafalken i handelen. »Grenaafalken, 25 øre — Grenaafalken med de sidste nyheder« lød det i lejrgaderne, og da vi endnu var kapitalstærke udsolgtes de meget hurtigt.

Lejren åbnes...

Men formiddagen forsvandt hurtigt. Vi havde alle travlt, og efter middagen marcherede vi til lejrtorvet. Lejrens officielle indvielse skulle finde sted — divisionernes indmarch på lejrtorvet foregik med en imponerende præcision, og 5 minutter før tid stod alle parat. Hundredvis af Dannebrog indkransede pladsen, og de udenlandske flag indrammede pladsen op til »sandkassen« — lejrchefens flag var hejst på flagstangen ved lejrchefens telt. »Alt var gennemtænkt« af lejrens ceremonimester, Erik Dahl. Korpslejrsangen lød for første gang ud over lejren (godt at vi havde højtaleren!!), solen strålede undtagelsesvis fra en skyfri himmel, og så kom præsidiet og blev modtaget af Ove Holm og Jens Hvass i lejrchefens telt. Et Djurslandsorkester spillede i ventetiden og så tog præsidium, gæster og lejrens ledere henholdsvis plads og opstilling i »sandkassen«.

Lejrchefen bød velkommen på dansk, engelsk, tysk, svensk, norsk og finsk — kun venezuelansk kneb det med. Det var en sproglig præstation fuld af godt humør. »I skal ikke være udstillingsgenstande, — men leve et normalt spejderliv«, var Jens' hilsen til os.

Grenaas borgmester, Aksel H. Hansen bød os velkommen til »byen ved vandet, centrum i landet«, Grenaa — hjerteligt og ligetil, så vi alle følte os velkomne. Og Ove talte til os, og flagene gik til tops, Dannebrog, FN flaget, korpsets flag og en lang række udenlandske flag — der viste enhver, hvor mange nationer, der her var repræsenteret. Vi marcherede ud — lige så kvikt, som vi var kommet — og lejren var begyndt, rigtigt begyndt.

Tovtrækning og håndboldkampene begyndte, og hundredvis af spejdere kiggede med rynkede pander på dagens realistiske slutningsopgave »drabet på landpostbudet på Hessel hede«. De første ordonnans- og stifinderspor løb af stabelen. Pladsen foran konkurrenceteltet var fuld af liv — og så forberedte vi os til det første lejrbål.

Det første lejrbål

Vi samledes til broderskabets bål i den sydligste del af lejren, hvor lejrbålspladsen var indrettet med Totemhøjen som baggrund. Vi 7000 sad på den flade jord, bålet og de mange honoratiores sad oppe, så de fleste af os kunne se dem. Valeur Fausbøll havde to mikrofoner til sin rådighed, og så kunne det gå løs. Grenaakærrens ild førtes frem, og lejrchefen himself modtog glødderne og pustede, »og pustede og pustede sig op« — og det første lejrbål i Grenaalejren brændte med ild fra Åvatyrlejren.

Flot lejrbord hos Søren Kannes trop.

Med hilsen fra deres hjemland og under smukke taler lagde spejdere fra de deltagende nationer brændestykker af deres nationaltræ på bålet. Enkelte troppe nåede at underholde os, inden bålet sluttede med fakkellys, fanetableau og en lille spejders udmærkede recitation.

Kongeparret ledsaget af Jens Hvass og Ove Holm

Kongebesøget...

Fredag den 6. juli

blev kongebesøgets dag. De første spejdere, der hilste på kongen og dronningen var vore søspejdere, der sejlede kongeskibet i møde, og de nåede endda havn før kongeskibet og kunne deltage i den festlige march på Grenaa stadion.

For det var på stadion, det foregik. Kongeparret og dets store følge blev modtaget af lejrchefen og spejderchefen og førtes til den smukke tribune, og straks begyndte indmarchen på stadion. Jyderne med Århus divisionen først, et hav af Dannebrogsfaner, landsdel efter landsdel, nation efter nation, søspejdere, ulveførere, i en uendelig strøm defilerede vi forbi tribunen, hyllende kongeparret med kraftige råb og viftende med bøgegrene fra Katholm skovene. Men marchen sluttede, da Jydernes fortrop nåede centrum på stadion, og vi stod i een eneste stor spiral. Det var flot. Vi gjorde front mod tribunen og spejderchefen stod ved mikrofonen og bød kongeparret velkommen. Kong Frederik takkede og udbragte et leve og hurraråbene rungede over stadion og tusinder af bøgegrene viftede i luften, og vi marcherede af sandede og lyngklædte veje tilbage til lejren.

Kongeparret kom til lejren før de fleste og ledede til kantinen, hvor Gitten og hendes raske hjælpere havde arbejdet under højtryk og serverede et lille spejdermåltid for majestæterne. Divisionscheferne fik et kongeligt håndtryk hver, og til fods gik kongen og dronningen over lejrtorvet til lejrchefens telt. Undervejs beundredes Grenaakærren, og ved indgangen til teltet hyldede de svenske spejdere dronning Ingrid og overrakte smukke gule og blå blomster i en smuk svensk krystalvase. I lejrchefens telt skrev majestæterne på korpsets æresskind, og repræsentanter for Randersspejderne overrakte dronningen tre spejderdukker til de tre prinsesser. Turen videre i lejren foregik til fods, Skotterne paraderede, Nyboder bemandede ræerne og skød salut, og kongeparret betragtede med interesse den etnografiske lejr, der i dagens anledning var beboet med nybyggere, indianere, grønlændere, negre og sidst men ikke mindst med stenalderfolk. Under fornyede hurraråb kørte kongeparret bort fra lejren.

Det var et rigtigt møde med Danmarks kongepar.

Bli'r det mål?

Fritz Lerche åbner søspejderlejren. T. v. Ove Schiønning.

Og så til Ceylon!

Vi lavede mad og hastede af sted til lejrtorvet. Den store øvelse, Ceylonoprøret, skulle begynde. Divisionsvis marcherede vi af sted klædt i de mærkeligste dragter, Veddaer med tørklædet om hovedet, Singhaleserne om brystet. — K.T. dirigerede med myndighed afmarchen og distraheredes kun af de to høvdinge, der viste sig på arenaen for at lade sig hylde af alt folket. Og de blev hyldet. Kraftige råb, der vidnede om trofasthed og hengivenhed skyllede de to ledere i møde, og så gik det af sted til Grenaa, hvor toget ventede. Nogle fik pladser på læderbetrukne sæder, andre måtte nøjes med krea-

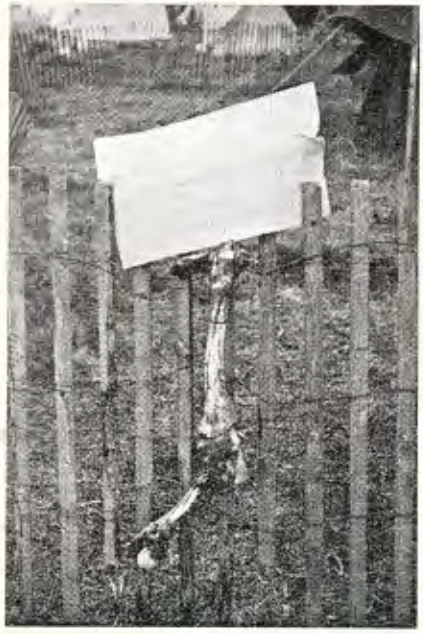

»Reservedele må medbringes, da vort lager nu er udtømt.«

Efter togoverfaldet.

turvogne og forstod tydeligt stemningen ved at udstøde høje ko-brøl, inden toget pustende satte sig i gang mod øvelsesterrænnet i Norddjursland.

Og det blev en øvelse, vi ikke glemmer. I den lune nat udkæmpedes drabelige kampe mellem patruljer, troppe og forter. Totempæle skiftede ejere, liv erobredes, tog blev overfaldet, flyvemaskinen nedkastede værdifulde pakker, og kæmpemæssige slagsmål afsluttede kampene hen på morgenstunden. Og vi lå og sov langs grøfter og gærder. Det kneb med at få os vækket, men med toget kom vi da, og om morgenen

Den første rally...

Lørdag den 7. juli

nåede vi tilbage til lejren, trætte og udasede og vort første og eneste ønske var at sove, sove, bare sove, og det gjorde vi. Enkelte faldt i søvn på vaske- eller lejrpladserne, men de fleste af os nåede dog at komme i soveposerne eller i hvert fald i teltene. Det varede noget, før vi lod os vække igen, men Grenaa-rallyen måtte vi med til. Vi løb stafetløb, sorterede kornsorter, lavede pyramider, besvarede 20 spørgsmål, bandt knob og meget andet.

Dagens slutningsopgave var udlagt på lejrtorvet, og hvem hittede ud af, at to hønsetyve havde stjålet høns, revet hovederne af dem og transporteret dem bort i en trillebør med gummihjul osv.????

Vore førere og rovers var på førerløb og startede fra lejrtorvet i fantasifulde dragter (det *var* efter ordre!!!), og søspejderne sejlede kapsejlads fra Grenaa havn — andre sov, og nogle drev tiden væk. Man var endnu ikke kommet sig efter terrænlegens strabadser.

Ingen forbindelse...

Ved lejrchefens telt samledes spejdere har hele landet til radioudsendelse fra lejren, meget fikst skulle det have været en dobbeltudsendelse fra pigespejdernes lejr, ved Rhoden og herfra Grenaa, men ak! Telefonforbindelsen ville anderledes, og vi gik slukørede bort, men pigerne kunne bedre og fik deres transmission fint igennem. Den hørte vi. —

Patruljeførerne samles...

Jeg har aldrig troet, at vi havde så mange patruljeførere i korpset, men da vi jo er ca. 1000 patruljer i lejren, måtte det jo passe — at der mødte så mange til patruljeførerappel på lejrtorvet om aftenen. Bevæbnet med patruljestandere, (naturligvis!) og et stykke brænde vandrede man af sted under ledelse af Gamle Ravn, og det blev en af de store aftener. Spørg een af dem, måske får du at vide, hvad der skete.

De små hyggelige lejrbål i den stille aften var dagens afslutning for de fleste af os. Stille sang, musik, råb og stemmer over vor hyggelige lejrplads.

Massebesøg...

Søndag den 8. juli

Vi mente alle, at Grenaafalken overdrev, da den i dag kundgjorde en helside med tegnerens forhåbninger til besøgsdagen, men det slog til. 10.000 besøgte lejren, og det blev en begivenhedsrig dag, der indledtes med en fællesgudstjeneste på lejrtorvet under ledelse af søspejdernes leder, pastor Fritz Lerche. Det blev en smuk og uforglemmelig indledning til søndagen. Fritz talte jævnt og ligetil som spejderkammerat til spejderkammerat. De katolske spejdere holdt en smuk messe i hertig Knuds divisionens lejr under ledelse af Knud Ballin.

»Røgvender« i lejrmuseet.

Så myldrede gæsterne ind i lejren og de raske svømmere tog til Grenaa havn, hvor dagens svømmekonkurrencer afholdtes. Dagen var begyndt!

Grenaa-rallyen, der hurtigt blev så populær, at man stod i kø efter adgangskort, blev gentaget. Søspejderne sejlede eskadresejlads ud for badebroen og måtte igennem mangeartede opgaver, en bevidstløs mand måtte bjerges, 2 mand måtte svømme i land og tænde bål med to medbragte tændstikker, og et andet sted var der en spændende »mand over bord« opgave. Tusinder af spejdere benyttede det fine vejr til et ekstra bad. Kontikiflåden stævnede — om end efter noget besvær — mod land og blev modtaget på behørig måde. På sportspladserne udkæmpedes kampe i håndbold og tovtrækning. Norge vandt den internationale konkurrence i tovtrækning, 1. Hinnerup blev de bedste jyder, 1. Køge de bedste øboere og 1. Nørrebro de bedste københavnere. I håndbold blev 1. Frederiksberg de bedste fra København, Kong Erik fra Øerne og 1. Århus fra Jylland. Tropslejrpladserne besøgtes af forældre, og fotografier i tusindvis blev taget. Skovmændene sejlede sejldugsbådssejlads ad Gren-aa igennem Grenaa by. Jo, det var en besøgsdag, vi sent vil glemme.

Stenalderfolk.

Dagens slutningsopgave kunne ses i et sommerhus, der i dagens anledning var omdannet til en bankfilial. Hvem og hvor mange stak af med pengekassen?

Og der fandt demonstrationer sted — rettet mod Grenaafalken. De tapre Veddaer var utilfredse med referatet fra nattens øvelse og i en smuk procession vandrede man i følge med totemstokke og medicinmænd til Grenaafalkens redaktionskontor, hvor man blev modtaget af redaktøren himself, der ved rask optræden klarede frisag og al utilfredshed forsvandt, da de to høvdinge fra »sandkassen« kundgjorde resultatet og deres vilje til fred. Jubel over det hele!

Fest over lejren...

Den etnografiske lejr blev beboet, kaniner stegt på spid, jungledanse danset, og wood-craftmuseet oversvømmet af besøgende. På lejrtorvet stegtes en buk, en kalv og et lam på spid med assistance af Tykke, Ferdinand og Frandsen fra Østerbro. Lejrchefen var hjemme, vimplen vajede over teltet, og uden for, i sandkassen, dansede skotter, Djurslandsdivisionens orkester spillede og en amerikansk forhenværende spejder, populært kaldet »Danny Kaye« sang, så ingen det glemmer.

Der var tusindvis af spejdere og tusindvis af tilskuere ved totemhøjen, da lejrbålet begyndte, og underholdningen var god. Bjarne fra 3. Østerbro sang sig ind i os alle, og nordmændene høstede fortjent bifald for en udmærket og kvik underholdning, der sluttede med »Norge i rødt, hvidt og blåt«, indianerne optrådte på slap line, og »amerikaneren« lærte os nye sange. Jo, det var amerikansk. Men afslutningen var fin, de 5 nordiske faner førtes frem under recitation, og så startede vi på det kilometerlange fakkeltog til Grenaa, hvor Jens Hvass og hans kollega, borgmester Aksel H. Hansen, talte til os, og vi sang og sluttede med »Der er et yndigt land«. Grenaa var et hav af fakler og mennesker. Og så gik vi hjem, forholdsvis stille og rolige, men det blev sent, men godt.

Men endnu senere blev det for skovmændene, der klokken 0,00 startede på den store skovmandshike på jagt efter den forsvundne etnografiske ekspedition. Der var mod og beslutsomhed at se i skovmændenes ansigter, da de startede — vi får se dem i morgen!

Til Århus og Ebeltoft...

Mandag den 9. juli

Udflugtsholdene skulle tidligt af sted til henholdsvis Århus og jubilæumsbyen, Ebeltoft.. Og der var nok at se på. I Århus besøgtes rådhuset, den gamle by, universitetet, og enkelte har betroet mig, at det lykkedes at besøge bryggeriet Ceres, hvor de måtte drikke så mange »sodavander«, som de kunne. Noget resultat af rekorden har jeg desværre ikke!

I Ebeltoft besøgtes forskellige fabrikker, fangekældrene i rådhuset og den siamesiske samling, der nok kunne give nogen mod til at prøve siamesisk etnografi.

Hjemme i lejren begyndte idrætsopgaverne for enkeltpersoner. Ikke så få opnåede at få diplomet med de fine underskrifter, og det var et morsomt skue at se alle i aktivitet — ikke mindst dommerne måtte arbejde. Længdespringseksperten målte således adskillige kilometer i løbet af dagen. Han fortjener et diplom.

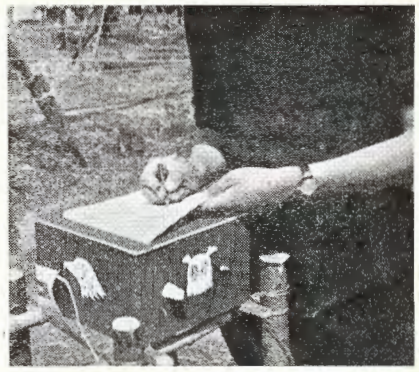

Lejrens dagbog føres. (5. Århus).

Stifinder- og ordonnanssporene var igen udlagt og fik en altoverstrømmende tilslutning. Der fortaltes senere, at startkortene forhandledes på lejrens sorte børs til halvanden krone. Alle kom altså ikke med, men nogle af os nåede det da.

Dagens mysterium fandtes på lejrtorvet. En dame var blevet overfaldet, og hendes taske røvet. Hvorvidt hun fandt tasken igen, vides ikke, men læbestiften og kammen tabte hun!

Mod aften ankom Oberst Wilson med flyvemaskine fra Kastrup til Tirstrup og besøgte først Skotterne, hvor han blev modtaget af Skotternes internationale sekretær, Jack D. Stewart, der dagen i forvejen var ankommet til lejren. Ved samme lejlighed overrakte Jack Stewart et meget smukt skotsk flag til lejrchefen som tak for deltagelse i Grenaalejren. Flaget bragtes omgående til lejrchefens telt, hvor det af Ferdinand blev anbragt blandt de andre af korpsets trofæer og minder. John Wilson tog fra lejren til Katholm, hvor korpsets Gilwellfolk samledes til gensyn i kældrene — et højtideligt gensyn i fakkelskær.

Oberst Wilson og Jens Hvass taler med den skotske leder.

Grenaakærren ankommer

Skovmændene vendte trætte, men tilfredse med resultatet hjem fra den anstrengende ekspedition hen på natten.

Små lejrbål! Findes der noget bedre? Det synes man ikke, når man en sådan aften går igennem lejren og ser den hyggelige stemning omkring de små bål på trops- og divisionslejrpladserne. Sådan sluttede aftenen for de fleste.

I wood-craft museet var nye opgaver udlagt. Hvem fandt ud af de ti forskellige planter? Det var svært.

En rigtig lejrdag...

Tirsdag den 10. juli

En doven journalist ville skrive »se mandag«, men den går ikke, selvom disse to dage lignede hinanden, hvad programmet angår. — Men hver lejrdag har sine oplevelser. De, der ikke var på udflugt, oplevede lejrdagen hjemme med idrætsopgaver og spor. Også slutningsopgaven lykkedes det at finde, og kriminalmanden fra Randers havde udspekuleret et jalousidrama efter alle kunstens regler. Selveste lejrens politichef og hans souschef indsendte en løsning, der til deres skræk blev offentliggjort, men ikke præmieret. En anden, nemlig Ib, fra Niels Ebbesens trop løb af med sejren.

Oberst Wilson havde i dag tid til at besøge lejren og aflagde besøg i forskellige lejre.

I dag rejste Sydslesvigerne hjem. Desværre kunne de ikke blive her længere. Ved en kort parade, hvor lederen fik overrakt korpsets hæderstegn, takkede man for deltagelse, og Sydslesvigerne sagde tak for god lejr.

Om eftermiddagen samledes lejrens ledelse med de raske CFer og benyttede lejligheden til at bringe »vores allesammens tak« for veludført arbejde i forbindelse med lejrens gennemførelse. Mon vi alle er klar over, hvad vi har at takke for?

Tropsførerne samledes om aftenen med spejderchefen, og vi andre havde små hyggelige lejrbål.

Erobrede totemstokke.

Onsdag den 11. juli

Der var ingen af os, der havde lyst til at tænke på, at det var den sidste dag, der oprandt, da reviljen allerede klokken 6 vækkede os af vor søvn. Men vi skulle tidligt af sted og sige tak til Grenaa by for den gode og festlige tid. Nogle rykkede helt til Grenaa og rensede flere kilometer vejrabat med tæt rosenkrat for ukrudt, men de fleste af os, ca. 5000 rensede stranden ud for lejrpladsen for sten. Disse blev igen anvendt til høfder ude i vandet. Det var et fantastisk skue med alle os på den lille strandbred, men det var effektivt.

Straks efter fandt de afsluttende idrætskampe sted på Grenaa stadion. Gunnar Nu-Hansen, idrætskampenes overdommer, var kommet til staden. Nu .... fik vi ham allesammen at se. Der var finalestemning over stadion. Hyle- og heppekor hidsede de kæmpende op til det bedst mulige resultat

Sidste lejrbål

Enkelte troppe begyndte at nedbryde lejrene, alt tydede på, at afskedens time snart var inde. Men afslutningsparaden lagde vejrguderne sig i vejen for, men med højt humør og bevæbnet med regnfrakker begav vi os til det sidste lejrbål, der foruden lejrbål også blev til lejrens festlige afslutning. Præmier uddeltes, korpsets stander og fane skiftede opholdssted, Spejderchefen talte og hyldede Jens for en fin lejr — og der var vi alle med i hyldest, og takkeråbene. Hæderstegn uddeltes, og Bjarne sang igen. 1. Ordrup lavede operaparodi, trieen fra Randers, og Nyboder sang, og så stod lejrchefen for sidste gang foran mikrofonen og gav John Wilson ordet til den sidste tale i denne lejr. Hyldestråbene — flot ledet af Jens — ville ingen ende tage, men Wilson fik sagt noget betydningsfuldt til os, og vi kunne stille og roligt vandre tilbage til vore telte til morgendagens nedbrydning af lejren.

Farvel, farvel...

Torsdag den 12. juli

sagde vi farvel, og så nåede vi endda ikke at få sagt farvel til alle dem, vi gerne ville have sagt det til, men det gik vist alle ens. Telt efter telt forsvandt, lejrplads efter lejrplads blev ryddet, tog efter tog dampede afsted. Vi skulle hjem — hjem efter dette års og mange års store spejderoplevelse — Grenaalejr, Grenaalejr.

Sølle ukrudt.

Fundne sager.

Af Falkepatruljens krønike

OPTAGELSE

af Viggo d 22 august -51.

Ved det sidste patruljemøde i før sommerferien var der atter nogle drenge, der gjorde alt for at forstyrre vort møde. Vi overvejede et stykke tid, hvad vi skulle gøre: give dem øretæver eller bukse vand Men som sædvanligt viste Ole sig sit patruljeførerembede værdigt; han foreslog, at vi skulle invitere demonstranterne ind til rådsilden. Der viste sig at være to, og det var kun den ene, der, efter at vi havde tilbudt frit lejde, lidt skeptisk, men nysgerrig kom ind i dyssen. Han faldt imidlertid hurtigt til, og Oles geniale påfund resulterede i, at vi i aftes ~~i aftes~~ kunne optage en ny spejder i patruljen

Det var det helt rigtige vejr til en optagelse. Mørke skyer dækkede himlen og alt var tyst i den store skov, som gemmer den berømte falkepatruljes hemmelige mødested Steen og Lars hentede Viggo, (som vor nye patruljekammerat hedder,) ved kørsvejen og førte ham til mødestedet ved den gamle udgåede eg. Her ventede Ole med Svend og jeg på hver side bærende en brændende fakkel. Vi havde alle vores „Falkeham" på (en hætte fremstillet af hessian med påsatte fjer) Ole sagde nogle velkomstord til Viggo; blandt andet nævnede han, at selvom Viggo ikke nåede at komme med i korpslejren, så havde han dog anvendt ferien til noget godt, idet han både havde arbejdet sig gennem spejderprøven og lavet sig en stenekse Herefter fik Viggo overrakt sin falkeham, og patruljeråbet gjaldede gennem skoven

Desværre måtte vi samme aften tage afsked med Jørgen: Hans far er blevet forflyttet og hele familien forlader byen den første Vi nedlagde Jørgens stenekse i en lille stendysse, vi har lavet ved foden af den gamle eg. På en rådsild har vi vedtaget, at økserne forbliver patruljens ejendom, selvom man udtræder af patruljen. —

Det var kedeligt, at vi skulle af med Jørgen, ham var der fut i. Nu hjalp det jo på det, at vi fik Viggo, så patruljen stadig er på 6 medlemmer

Kaj

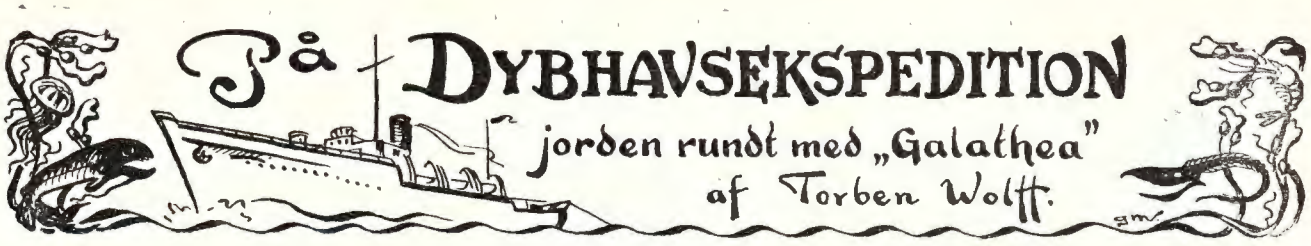

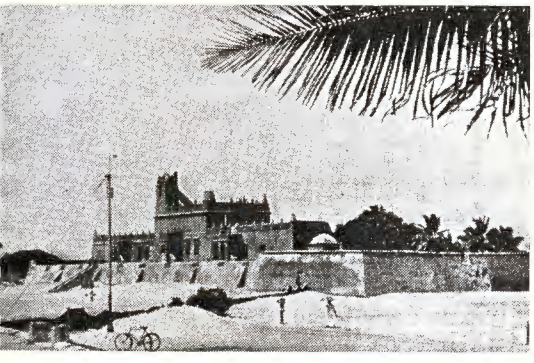

6. REJSEBREV.

På højde med Car Nicobar i det indiske Ocean.

Fra fabrikslavede elefanter til håndlavede djævlemasker.

En stor passagerdampers rungende dampfløjte fik mig til at fare op af køjen med et spjæt. Natligt fiskeri bevirkede, at jeg den morgen var mere end normalt søvnig, men indsejlingen til Colombo, porten til Østens fagre riger og hovedstaden på paradisøen Ceylon, den måtte jeg op og se. Det er en vældig havn. Fragtdampere og gigantiske passagerbåde kommer og går dag og nat, altid travlhed og en stadig trafik af motorbåde og de indfødtes sampaner ind til den to-etages anløbsbro — og ud igen, ind og ud, ud og ind ....

Der kommer mellem år og dag mange turister og søfolk til Colombo, og befolkningen har indrettet sig derefter. Hvad der her sælges af turistting er fantastisk — lædervarer, silketøjer, smykkeskrin, postkort og først og sidst elefanter, elefanter af ibenholt, palmetræ, rosentræ, meget små elefanter, mellemstore og nogle næsten i legemsstørrelse, elefanter med sænket snabel, med løftet snabel, som bogstøtter eller bordben eller skamler eller bestanddele af gyselige opsatser til frugt, eller hvad ved jeg.

En drivvåd jagttur.

En af dagene var vi zoologer på en jagttur nordpå langs øens vestkyst. Vi kørte gennem milevide strækninger med kokospalmer, hvorimellem de indfødtes dekorative palmehytter tittede frem. Vort mål var en kokosplantage, der lå ud til et sumpet terræn, hvor de nu afhøstede rismarker lå flade og udtørrede under den brændende sol. Men det skulle blive anderledes. I løbet af utrolig kort tid trak enorme, kulsorte skybanker op, og med et sus brød uvejret løs. Det blev et dommedagsregnskyl, der forvandlede grøfter og veje til rivende floder, gjorde de lave rismarker til stormpiskede have og jog alt levende i ly. Lynene kom slag i slag, og gjorde deres bedste for at sprede det dystre halvmørke, som understregede uvejrets vælde. At vort udbytte af jagten under de omstændigheder blev magert, kan næppe lastes os.

Da vi om aftenen kørte hjemad, var regnen hørt op, luften var frisk og klar, sine steder tung af blomsterduft, og alle folk var på benene og festklædte; det var nemlig nytår, sinhalesisk nytår (hovedparten af Ceylons befolkning hedder sinhalesere, udtales singalesere). Der blev tændt et lys i alle de små kurve, der var flettet af friske kokosblade og anbragt på tre pinde foran hvert hus med åbningen ind imod dette. Hvert år ved nytårstid bliver disse kurve opstillet for at indbyde husguden til også i det kommende år at forblive dér på stedet og beskytte huset og dets beboere mod, hvad ondt der måtte true dem.

Og vi sluttede dagen med et nytårsmåltid i en sinhalesisk zoologiprofessors hjem. Mange dage derefter havde vi glæde af den eminent stærke karry, der sammen med risen var grundsubstansen i det fremmedartede måltid. Litervis af postevand drak vi til maden for at slukke den af karry'en fremkaldte, indvendige halsbrand — samt mere beskedne kvanta af den stærke og farlige palmevin, der har så meget på sin samvittighed.

Følg med til kongebyen Kandy!

Nå, lad mig ikke fortabe mig i det kulinariske. Næh, følg mig hellere på vores udflugt til Kandy, den gamle kongeby midt inde på øen. — Ceylons historie går tusinder af år tilbage, og deres nationale skrift — en parallel til Saxo's Danmarks riges krønike — såvel som flere pragtfulde ruinbyer, gemt og glemt i junglen, fortæller om en højstående og egenartet kultur. Det sidste sinhalesiske kongedømme havde sit hjemsted i Kandy, hvorfra der gennem det 16., 17. og 18. århundrede førtes heftige kampe med portugiserne, senere med hollænderne og senest med englænderne, der i 1815 erobrede Kandy og dermed gjorde ende på det da temmelig fordærvede kongedømme. I 150 år var Ceylon en engelsk koloni, men som det første af de asiatiske lande genvandt øen efter krigen sin frihed, og i februar 1948 overrakte hertugen af Gloucester på den engelske konges vegne frihedsbrevet til Ceylons førsteminister i den gamle kongesal i Kandy. I dag er den unge stat et dominion inden for det britiske statssamfund, med de samme rettigheder og forpligtelser som dettes øvrige medlemmer, Storbrittanien, Australien, New Zealand, Indien o.s.v.

Vi blev inviteret til Kandy af en dansk landbrugskyndig, der fornylig var blevet ansat for at ophjælpe Ceylons kvægavl, der i sandhed også kunne have kyndig vejledning behov. Hans værste job, sagde han, bliver at få sinhaleserne til at lære at betragte mælk som et af menneskets vigtigste, ja, vel det vigtigste næringsmiddel. End ikke børnene får det — en utænkelig tanke i et mælkeland som Danmark.

Templet, hvortil alverdens budhister valfarter —

Byen ligger meget smukt midt imellem jungleklædte bjerge, omkring en sø, der er udgravet som et vandreservoir af en af Kandy-kongerne. Tæt ved søen ligger det over hele den buddhistiske verden berømte »Temple of the Tooth« eller tandtempel. Her opbevares et ubetaleligt relikvie, en af Buddhas tænder, og selv om kyniske historikere kan fortælle, at den oprindelige relikvie blev brændt af portugiserne, og selv om den nuværende er adskillige cm lang, tviler ingen buddhist om dens ægthed.

Ved en særlig begunstigelse fik vi om aftenen tilladelse til at se det allerhelligste, hvor den opbevares. På strømpefødder træder vi indenfor i templet, hvor allerede

Billederne forestiller:

1. **Mødesalen i spejderhovedkvarteret i Colombo.**
2. **Fæstningen Dansborg i det fjerne Trankebar.**
3. **Galatheas besætning i den danske kirke i Serampore, Indien.**
4. **Fra den paradisiske have i Peradeniya.**

EFTERTRYK OGSÅ I UDDRAG FORBUDT

en stor mængde pilgrimme og Kandy-borgere har samlet sig i den kærteoplyste indre gård for at bringe deres tempelofre, lys og stærkt duftende blomster, der er smukt arrangeret på små bakker. De andagtssøgendes mumlende bønner, tempelklokkerne og den inciterende musik af trommer og fløjter, luften, der er tung af blomsterduft og røgelse og de flakkende lys, der kastes tilbage fra søjlernes rige guldornamenter, formår også at sætte os europæere i en ejendommelig stemning af betagelse, som enhver, der selv er søn af en kulturstat af en vis alder, må føle ved at stå ansigt til ansigt med skikke og udtryksformer, der gennem århundreder har gentaget sig på samme sted og har overlevet mere end eet ragnarok. — Ad en snæver trappe i en bygning midt i tempelgården føres vi op til et forværelse, hvis vægge er holdt i guld, rødt og sort, efter en kort ventetid fører en af de mange præster i deres gule kofter os gennem en sølv- og elfenbensindlagt dobbeltdør og ind i det snævre rum, hvor Buddhas tand hviler inden i det inderste af syv klokkeformede skrin, beklædt med ædelsten. Udenom det yderste skrin findes en 1 m høj ædelstensindlagt sølvpagode, som er gemt bag solide jerntremmer. På gulvet foran os ligger en munk fra det fjerne Thibet, hensunket i bøn — mon ikke han beder for sit fjerne fædreland, »Verdens Tag«, som fornylig har ophørt at være en fri stat?

I templets ottekantede tårnbygning opbevares i pragtfulde skrin og skabe et enestående sinhalesisk bibliotek af bøger om Ceylons historie og Buddhas liv, nedskrevet på palmeblade for århundreder siden..

En paradisisk have —

Den nat frøs vi bitterligt i vore senge på rasthuset, for p. gr. a. højden over havet var temperaturen helt nede på omkring 25—26°, altså som en meget varm sommerdag derhjemme — men alligevel! Det var forresten mærkeligt for første gang i over et halvt år at sove i en rigtig seng igen.

Vi tilbragte en stor del af den flg. dag i en anden af Kandys trestjernede seværdigheder, den botaniske have i Peradeniya, der kappes med den javanesiske ved Djakarta (Batavia) om at være tropernes berømteste. Den ligger på en stor, afrundet halvø, dannet af Ceylons længste flod, den vandrige Mahaweli-ganga, hvis bred er bevokset med bambus-»træer« (bambus er som bekendt en græsart!) med en højde på 15 m og en tykkelse af »strået« på 15—20 cm. Havens højde over havet er 500 m, så her findes en utrolig righoldig samling af tropiske vækster fra både lavland og bjerge. Her er himmelstræbende palmealleer, skønne orkideer, alverdens krydderiplanter, gigantiske silkebomulds- og teaktræer samt det ældste eksemplar uden for Seychellerne af vor gamle bekendt, havkokosnødden fra Praslin, som jeg omtalte sidste gang. Tæt ved haven så vi det store, nye universitet under opførelse i et smukt, kuperet landskab — det skal til sin tid rumme 8000 studerende. Tro mig, der sker noget på det rige Ceylon i disse år.

Lidt om Ceylons spejdere — med løfte om mere!

Inde i Colombo fandt jeg frem til spejderhovedkvarteret, der lå ud til en bred kanal, gravet i gamle dage af hollandske kolonister. Det smukke hus rummer en stor mødesal, der er forsynet med en lille scene, i hvis baggrund der findes et flot vægmaleri af spejdere, der yder førstehjælp til en forulykket; det er malet af en lokal kunstner. Desuden er der kontorer, depot o.s.v, og jeg traf en korpssekretær, der fortalte mig en hel del om Ceylons 8000 drengespejdere og 3500 pigespejdere. Det vil føre for vidt at komme ind på dette i et rejsebrev, men på redaktørens opfordring skal jeg i et af de kommende numre fortælle jer derom. Efter at vi havde sludret om de jamboreer, vi begge havde deltaget i, tog jeg afsted, og sekretæren lovede at overbringe min hilsen til Colombo-spejderne, som jeg desværre under vort korte ophold på Ceylon ikke fik tid til at komme direkte i kontakt med.

Trankebar — en glans af fordums herlighed ....

De sidste dage havde vi forrygende travlt med at færdigpakke de 45 (femogfyrre) trækasser (på 75 × 50 × 35 cm), der var klar til hjemsendelse med ØK. De rummede hver især en masse glas med konserverede dyr — resultatet af de foregående måneders intense arbejde. Desuden medfulgte de to kæmpeskilpadder, vi havde fået på Seychellerne; de var noget utilfredsse med at blive hejst ned i lægterne, men der var lykkeligvis ingen, der befandt sig **under dem** just i det øjeblik!!

Og så forlod vi da det dejlige Ceylon med to nye, og denne gang tobenede gæster ombord: en amerikansk, kvindelig professor, der er specialist i blæksprutter og en indisk fiskeribiolog. — Et par dage senere fik vi Forindien i sigte, og derinde på den flade, palmeklædte strand knejsede fæstningen Dansborg over byen Trankebars lave huse, indtil for 100 år siden midtpunktet i en til tider blomstrende dansk handelsvirksomhed på Indien, Bagindien, Java, Celebes og Kina.

Det hele begyndte i 1620, hvor admiral Ove Gjedde efter et dramatisk og mislykket kolonisationsforsøg på Ceylon kom hertil og sammen med en dygtig hollandsk handelsmand grundede en dansk koloni, der hurtigt blomstrede op. I mere end 200 år var Trankebar og det omgivende land dansk, men efter Napoleonskrigene gik det ned ad bakke. Det blev derfor til sidst besluttet at sælge Trankebar til England, og i Oktober 1845 ankrede den gamle Galathea — korvetten, der i 1845—47 gik rundt om jorden på en på samme tid videnskabelig og handelsmæssig ekspedition — op på Trankebars rhed for at foretage den officielle overdragelse til englænderne.

Det er med en sær følelse, man besøger dette, i vore dage så afsides beliggende sted, der er sunket ned til at blive en fattig fiskerby, hvor talrige forfaldne huse eller fuldstændige ruiner taler om fordums rigdom og pragt. Blandt befolkningen findes ingen mindelser fra den danske tid, selv om de få, der kunne tale engelsk, nok havde — eller foregav at have — et vist kendskab til byens danske fortid. Men desto stærkere talte bygningerne til én. Først Dansborg, den stærke fæstning, der stammer helt fra 1620 og ikke som Christiansborg på Guldkysten har været bygget

Rismarker og kokospalmer på Ceylon.

om adskillige gange. Den er stadig velholdt og er med sine bastioner, sale og hvælvede kældre, sin store gårdsplads og de nu gabende tomme forrådskamre og magasiner et værdigt minde om dansk foretagsomhed i troperne. Så er der byporten i den anden ende af byen med Chr. VII navnetræk, bymuren med de talrige bastioner samt de tre temmelig forfaldne kirkegårde med deres forvitrede inskriptioner på dansk for guvernører, læger, præster, officerer og handelsmænd, døde og begravede herude i det fjerne Indiens røde jord. Og til sidst men ikke mindst de to kirker, der stadig er i brug. Den smukke og velholdte, rød- og hvidkalkede Jerusalemskirke med Fr. IV kronede navnetræk og årstallet 1718, den ældste protestantiske missionskirke i Asien, opført af missionæren Ziegenbalg. I dag er kirken hovedsædet for Leipziger-missionen, men den tilhører stadig den danske stat. Og endelig Zionskirken, den gamle danske garnisonskirke, hvor vi overrakte en smuk navneplade med skibets navn og en inskription til minde om de to Galathea-besøg med 100 års mellemrum. Vi fik lov til at kigge i de gamle kirkebøger, der indeholdt navne på døbte, konfirmerede, ægteviede og døde samt søndag for søndag navnene på dem, der gik til alters efter gudstjenesten.

Kun en enkelt dag kunne vi ofre på besøget i Trankebar; mens **vi** var i land, havde den halve by været ude på Galathea og gjort store øjne, men det var jo heller ikke hver dag, de fik besøg af deres forfædres landsmænd, der ovenikøbet var ude på noget så ufatteligt som en dybhavsekspedition.

(Brevet fortsættes i næste nummer)

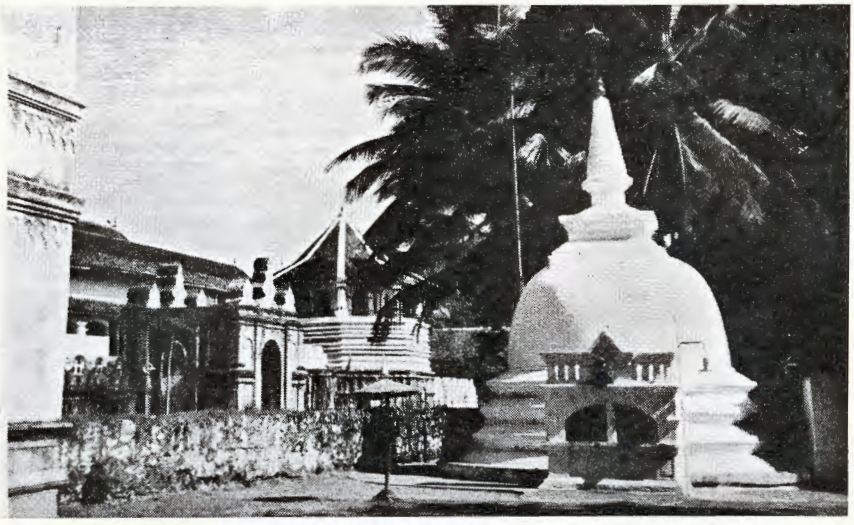

En del af den hellige tands tempel i Kandy.

To raske ulve får broncekorset for livredning

Den 5. september 1950 var to ulve fra 1. Skærbæk flok, Børge Knudsen og Egon Brockdorff, taget på fisketur til den nærliggende Ballum sluse, i selskab med en kammerat, Frederik.

Ved Ballum sluse kravlede de ud på en pram og derfra til en fiskekutter, hvorfra de fiskede.

Da de skulle hjem, ville Frederik springe direkte i land fra fiskekutteren, men uheldigvis faldt han i vandet og gik til bunds. Han kom op igen, men kunne ikke klare sig selv. Lige før han var ved at gå ned for anden gang, sprang de to ulve ned i prammen og fik fat på Frederik. Mens den ene holdt fast på ham, sprang den anden i land, og ved fælles hjælp fik de ham endelig på det tørre, og sørgede for, at han kom hjem.

Disse to ulveunger har vist, at de hurtigt kunne træffe en beslutning og handle derefter, og korpset har tildelt dem broncekorset for livredning for deres resolutte optræden.

Vi besøger verdens ældste ulveflok

Den hører hjemme i London og hedder 1. Westminster flok. Ulvene har deres lokale tæt ved en af de store broer, der går over den store flod, Themsen.

Flokken blev startet på foranledning af B. P., og hans søn, Peter, der forresten i maj måned besøgte Danmark, blev æresulveunge i grå bande. Han var for lille til at blive rigtig ulv, og hans mor måtte følge ham til møderne.

Flokken fejrede sin 37 års fødselsdag i januar måned. Du kan altså selv regne ud, hvornår den blev startet, ikke?

Den dag besøgte Lord Peter Baden-Powell sin gamle flok. Hans to drenge, den ene ulveunge og den anden spejder var med ham, og begge blev optaget som æresmedlemmer — dog i rød bande.

Flokken råbte først det store ulvehyl, dansede derefter jungledanse, bl. a. Shere Khans død og festen sluttede med lejrbålsunderholdning.

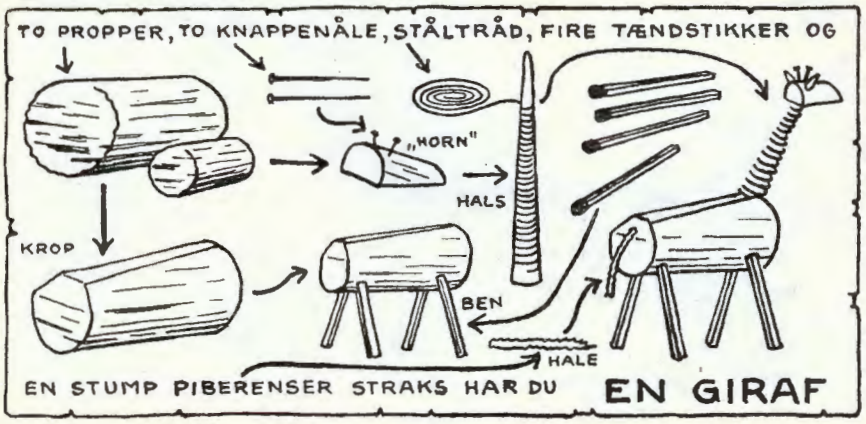

Smuglerjagten fortsat.

Giraffen foreslog nu, at man undersøgte, hvad der var i beholderne. Først blev den ene undersøgt, i den lå 30 flasker sodavand, først regnede man med, at det var champagne, men det var virkelig ret og slet sodavand. Måske et skalkeskjul. Så gik man til næste beholder. Hvad var nu det, da den blev lukket op, lå der i den en mægtig lagkage. Måske en opmuntring til smuglerne, tænkte ulveungerne. Nu var man sandelig spændt på, hvad den sidste beholder indeholdt. Det måtte dog være spiritus, tænkte næsten alle. Spændt stirrede man ned i beholderen. Indholdet var. Ja, hvad tror I. Den herligste nykogte chokolade.

Det var dog den mærkværdigste smuglerfangst, man endnu havde fundet. Alle ulveungerne lignede spørgsmålstegn. Man vendte sig mod de 4 smuglere. Tegnede der sig ikke et lystigt smil på deres læber. Man tog deres regnkapper til side. Under dem kom der såmænd på alle 4 en nydelig spejderuniform til syne. Nu blev de iagttaget under skæret af en række lommelygter, de 4 smuglere var ikke andre end Claus, Karl, Ole og Jens, 4 spejdere hjemme fra Skovby. Hele den spændende begivenhed med indsmuglingen var af dem aftalt med Giraffen, inden man tog på lejr. De havde nemlig opdaget, at de skulle på sejltur i samme farvand, som flokken lå i lejr ved.

Nu blev der tændt lejrbål igen, chokoladen blev varmet. Det kan nok være, at flokken nu fik et lystigt lejrbål, sodavand flød i blikkrusene. Lagkagen forsvandt i 25 ulvemaver, og al chokoladen blev drukket, og sikke mange smuglerhistorier, der blev fortalt. Lejrvagten følte sig noget slukøret.

Hvad der forbavsede »blå« mest, var at ingen omtalte, at de var listet ud af deres telt. Men da de jo til syvende og sidst havde reddet flokkens ære, så man vel gennem fingre med den ellers temmelig grove uorden.

Peter Tini.

Næste gang: oplevelser »med den blinde« passager.

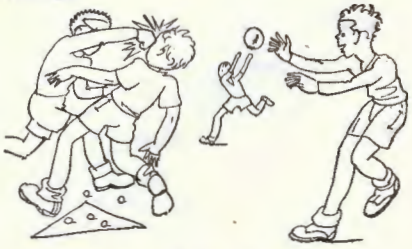

Leger du sådan? eller sådan?

ET EVENTYR I SKOVFOGEDHUSET

I en jydsk skovfoged bolig lever Max og Senta deres muntre liv. Max er en omtrent udvokset skovmår og Senta er skovfogedens tro følgesvend og jagthund.

Engang i foråret fandt skovfogeden lille Max klagende og skrigende ude i den store plantage, formentlig bortkommen eller forladt af sine forældre og søskende. Max blev taget med i skovfogedens lomme og overleveret til Senta, der kort forinden havde mistet sine hvalpe. Hunden tog mårungen til sig som sin egen, men ungen kunne dog ikke die hunden og måtte opfodres med rå æg; nu holder den mest af kartofler og brød men forsmår dog heller ikke et stykke kød, hvis man tilbyder den det.

Om formiddagen sover Max sammenrullet et eller andet sted ude i skoven i nærneden af skovfogedboligen, om natten opholder den sig sammen med Senta i brændeskuret, det er derfor mest om eftermiddagen og om aftenen, at Max og Senta leger på græsplænen i skovfogedboligens have.

Max ynder at klatre op i et af havens træer og derfra springe ned på ryggen af Senta, der dog ikke altid er lige oplagt og henrykt, for Max har skarpe kløer, men kosteligt er det at se Max som rytter haven rundt i fuld fart for til sidst at blive rystet af.

Lynhurtig er Max i sine bevægelser, han er ikke i ro ret mange sekunder af gangen. En dag sprang Max pludseligt fra sin madskål på køkkengulvet i et vældigt spring tværs over køkkenet og op i et stort fad frisk rabarbergrød på køkkenbordet for derfra at fortsætte i et lige så stort spring gennem det åbentstående køkkenvindue ud i haven, efterladende 2 striber rabarbergrød henad det hvidskurede køkkenbord.

Max aflægger af og til en visit i hønsegården, hvor hønsene sanseløse af skræk holder sig på vingerne oppe under ståltråden så længe som muligt, men dog til sidst må finde sig i dens gemytlige hoppen rundt imellem dem, — men hvem ved hvorlænge idyllen vare? Hvornår mon dens naturlige instinkter tager overhånd, så den af en »fejltagelse« kommer til at smage frisk blod? Til den tid vil eventyret om Max i skovfogedboligen være forbi.

Svend Buhl

På udkig KORPSET RUNDT

HAR I EN PATRULJESANG

Det har Panterpatruljen i Leotroppen. Den er digtet af spejderne Gogge og Pløk og er på melodien: »Bjældeklang«. Her har vi andet vers med omkvæd:

Vi vandrer hen ad vejen
og kinden får kulør,
er alle med i legen —
javel, hvor kan du spør'.
Og når Leotroppen
rigtig tager fat,
så må vor egen Panterklahn
ej vise den er mat. — Hej!
Spejderdreng, spejderdreng,
vis nu hvad du kan,
rask afsted på lette fjed
i Danmarks sommerland.
Vandretur. Her og der,
nu i samme trop.
Brødre, lad den danske blæst
forynge sjæl og krop.

STORKORSET AF DANNEBROG

som B.P. i sin tid fik tildelt af Kong Christian den X, er en af de ældste ordner, som B.P. fik tildelt. Hvis du engang kommer til London, kan du se Storkorset i B. P.s museum blandt de mange andre dekorationer, han havde. Egentligt skulle korset have været sendt tilbage ved B. P.s død, men efter ansøgning fra det engelske spejderkorps tillod Danmarks konge, at Storkorset måtte forblive i museet.

✡

LEJRPLADSEN

I sommerens løb har jeg haft lejlighed til at se adskillige lejrpladser rundt om i forskellige dele af landet, dels medens de endnu var »beboede«, og dels efter at de var blevet forladt. Lad mig sige det med det samme: det var en meget blandet fornøjelse. Nogle af pladserne var mønsterværdige, næsten uden tegn på, at der havde stået telte og været gravet, men som I ved, er det tit ikke det gode, men det dårlige, der huskes længst og gør det største indtryk, og der var sandelig også meget skidt imellem. Jeg behøver ikke at beskrive sådan en dårligt efterladt lejrplads for jer. I kender det, når vi er kommet til en sådan »losseplads«, med papir, huggespåner, dårligt tildækkede kogehuller o. s. v., og ved, hvad det er for et trist syn. Heldigvis var det kun de færreste af de dårligt ryddede pladser, der var efterladt af spejdere, men selv een eneste er for meget, og når »ikke spejdere« efterlader sådanne pladser, viser det, at lejrstandarden i Danmark ikke er så høj, som vi helst så det. Her har vi spejdere en opgave: Vi »praler« med rette af, at det er os, der har lært folk at ligge i lejr — og det er ikke nogen dårlig indsats at have gjort — derfor må vi også føle os forpligtet til stadigt at forbedre vor standard og stadig ligge i spidsen og vise dem, der endnu ike har lært det, at det ikke alene kommer an på at ligge i lejr, men at ligge rigtigt i lejr og herunder også at efterlade sin lejrplads rigtigt. Her kan vi holde os Baden-Powell's ord for øje: »Når du forlader en lejrplads, skal du efterlade to ting, den første er: ingenting og den anden er: din tak«.

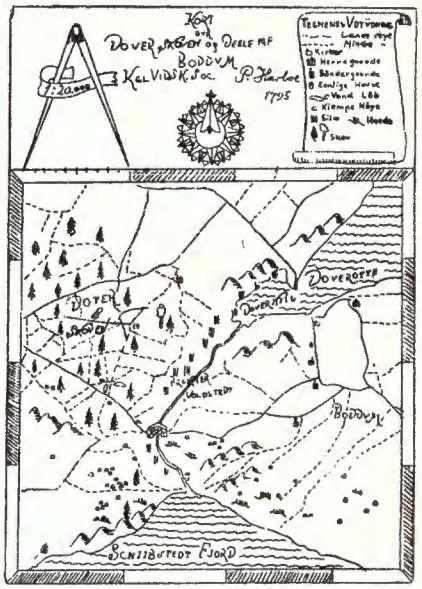

ET SPÆNDENDE ORIENTERINGSLØB

I Nordvest divisionens forårsturnering afholdtes et spændende orienteringsløb, formet som en ekspedition i et kortlagt område fra år 1795. Kortet ser du over disse linier.

Dagens gode gerning.

— Hvis jeg står på hovedet, vil alt mit blod samle sig i det. Hvorfor løber mit blod så ikke ned i fødderne, når jeg står op?

— Husk dog på, at dine fødder ikke er tomme!

FRA VIBERNES HJØRNE.

»Vi vil til hvert Patruljemøde træne i prøver og duelighedstegn, og hver måned vil den bedste mand i patruljen få overrakt en bog i hvilken, han skriver sit navn, men han må i næste måned give den videre til næste måneds bedste mand og — bogens vandring må aldrig standse!«

Viberne 1. Absalon.

10 samvittighedsspørgsmål.

1. Har patruljen hjulpet andre på på en eller anden måde i august måned?
2. Hvis ikke — hvad har I da tænkt at gøre i september?
3. Hvornår har I sidst skrevet patruljedagbogen?
4. Husker I patruljeførerens fødselsdag?
5. Er patruljens økse slebet?
6. Hvornår har I sidst været på en rigtig mandetur?
7. Har I nogensinde indbudt en anden patrulje til et særligt møde?
8. Kan alle i patruljen binde knobene til spejderprøven?
9. Har I planlagt patruljens arbejde i den nærmeste fremtid? Hvad skal I f. eks. lave på søndag?
10. Hvad betyder G . . n . . l . j- . . n?

NYE·NAVNE·TIL ÆRES·SIDEN

VÆBDERE

6. Godthåb trop:
PA Flemming Bøgh.
Sct. Pauls trop:
PF Bent Lauritsen.
PF Rene Debois.
2. Silkeborg trop:
PF Ove Christensen.
PF Aage Mikkelsen.
PA Ib Rasmussen.
Nybyggerne:
Ole V. Andersen.
Ingolf Jørgensen.
Martin Vil. Pedersen.
Jens Christophersen.
Præriens Sønner:
PF Henning Poulsen.
1. Gjentofte trop:
PA Per Bülow.
PA Henrik Holm-Nielsen.
4. Nyboder trop:
PF Niels Eigtved.
3. Odense trop:
PF Erik Bindslev.
Knud den Stores trop:
Skm Jens W. Eriksen.
6. Østerbro trop:
PF Ib Ejner Lagerstedt.
PF Lindy Svendborg.

1. KL. SPEJDERE

6. Godthåb trop:
PF Otto Hessellund.
2. Silkeborg trop:
PF Ove Christensen, Bæverne.
PF Aage Mikkelsen, Uglerne.
Tonkawa Stammen, Næstved:
PF Kurt Andersen.
PF Søren Winther.
PA Søren Therkelsen.
Nybyggerne:
Leif Sparre.
1. Glostrup trop:
Knud Petersen.
3. Odense trop:
PF Erik Bindslev.
2. Sønderborg trop:
Bjørn Nielsen.
Knud Jensen.
6. Østerbro trop:
PF Ib Ejner Lagerstedt.
PA Erik Crone.

RIDDERE

2. Silkeborg trop:
PF Arne Petersen.
6. Godthåb trop:
PF Otto Hessellund.
Nybyggerne:
Leif Sparre.
Knud den Stores trop:
Skm Ole Johnstrup.
3. Odense trop:
Kurt Larsen.

VANDRINGER

60 km.
4. Nyboder:
Tonny Mårtensson.
Ulf Jarls trop:
PF Søren Lund-Nielsen.
Niels Lund-Nielsen.
Al Andersen.
Preben Larsen.

Instruktion for nye spejdere

Om at fyre med vådt brænde

Såfremt man ankommer til lejrpladsen om aftenen, opsamles det våde, frønnede brænde og anbringes i bunden af soveposen. I løbet af natten vil den fra den sovende spejder udviklede varme i nogen grad formindske vandindholdet. Næste morgen findeles brændet og sendes 3 gange igennem en kødmaskine. Blandes derefter med røgfrit krudt og pulveriseret tørsprit samt overrisles med lunken benzin.

Efter at der er påsat det færdige produkt en 12 m lang lunte, anbringes »brændet« på bålstedet, gryden sættes over, og lunten antændes, hvorefter kokken skyndsomst fjerner sig, helst på cykle. Der bør i forvejen være opsat advarselsplakater på de nærmestliggende hoved- og biveje. Metoden er effektiv: Selv det vådeste brænde lader sig behandle på denne måde.

(»Pløkken«), Juelsminde trop.

To gode bøger

een til patruljeføreren

kr. 1.25

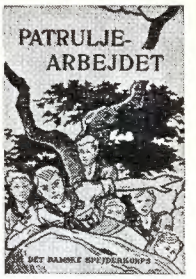

og een til skovmanden

kr. 2.85

Fås i Depotet

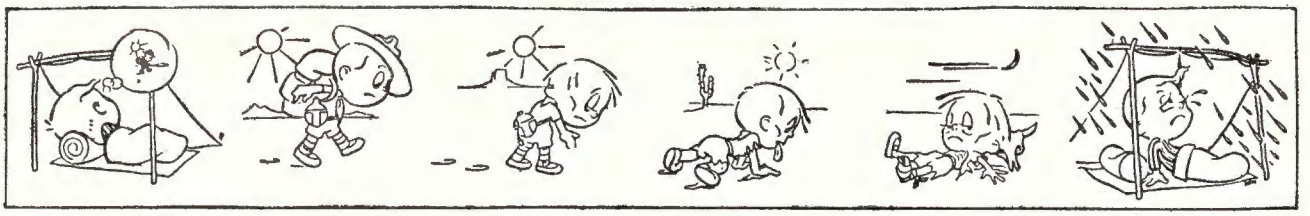

Ak, ja. —

Der blæses til samling!

Det nye spejderår begynder!

Begynd det med reglementeret uniform!

Du har selvfølgelig spejderbluse og tørklæde i den rigtige farve — men til den reglementerede uniform hører også

SPEJDERBUKSER — khaki eller mørkeblå, drengestørrelse ..... **8.85 — 13.50**
voksne størrelser..... **18.85 — 22.25**

SPEJDERHAT engelsk eller dansk kvalitet m. bånd og lædersnøre **19.85**

SPEJDERSTRØMPER — drapfarvet eller khaki, drengestørrelser **8.75, 9.85, 10.85**
voksne størrelser **12.25, 13.00, 13.50**

SPEJDERBÆLTE med reglementeret spænde **6.50**

Til efterårets ture er **SPEJDERMEJSEN** ideel — den er godkendt af korpset og er lige hvad en spejder eller ulveunge har brug for — den koster kr. **47.00** og leveres også med ekstra lomme til kr. **52.00.** Vi har også en god lejrrygsæk med udvendig lomme til **kr. 28.50.**

SKOLEN ER BEGYNDT IGEN — Vi har praktisk skolepåklædning:

drenge khakiskjorter ..... **kr. 16.85 — 19.75**
ternede skjorter ..... **12.25 — 16.50 — 17.50 — 18.85.**

NB! Vindjakker med foer, lang facon med lynlås alle drengestørrelser **kr. 29.85**

SPEJDERVINDBLUSEN med strikket krave og linning — til drenge **46.75 — 47.75**
til voksne **48.75 — 51.75**

Fodbold- eller gymnastikbukser ..... **6.50 — 7.50 — 8.50 — 9.50 — 10.50**

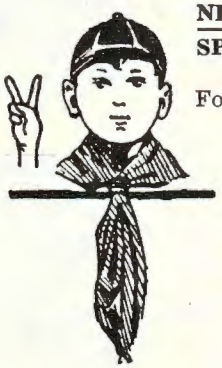

Til ulveungerne

kan vi levere de **reglementerede ulvesveaters** **23.25, 24.75, 26.25**
den rigtige **ulvehue** med ulvemærke — bomuldsgabardine kr. **7.85**
ULVEVINDBLUSEN mørkeblå, prima poplin **37.75 39.75**

NB. Specielt tilbud.

Mørkeblå trench-coat til ulveunger
dobbelt bomuldsgabardine med skulderstropper, **længde 80 cm kr. 49.85**
90 cm 52.50, 100 cm 54.50

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
»Troldhøj«, Abenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39
København K., tlf. Palæ 4526
Eksp. kl. 9—17½, fredag 9—19, lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.,
Telefon PAlæ 5711 . Kontortid kl. 8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI KBHVN